

„Rozhodnutie smrti – a rozhodnutie viery“

Ján 11,53

„**Od toho dňa sa teda rozhodli, že Ho zabijú.**“

Predstavme si človeka, ktorý vie, že sa blíži niečo ťažké. Niečo, čomu by sa väčšina z nás snažila za každú cenu vyhnúť. Možno sme to zažili už aj my – čakáš na výsledky svojich vyšetrení a vieš, že niečo nie je v poriadku; čaká ťa rozhovor, ktorý pravdepodobne zmení veľmi veľa v tvojom živote; stojíš pred rozhodnutím, ktoré vieš, že bude bolieť. Čo s tým?

Naša ľudská prirodzená reakcie je strach, snaha oddialiť to, kým sa dá; možno hrať, že ma to nerozhodí a robiť na oko hrdinu???

Keď som študovala na VŠ a bolo skúškové obdobie, boli študenti, ktorí šli na prvé termíny, len, aby to ťažké mali už za sebou a boli takí, ktorí odkládali skúšky až na posledné termíny, hoci vedeli, že ich to neminie.

Kazateľ nám prízvukuje, že všetko má svoj čas a každé počínanie pod nebom má svoju chvíľu. A tak, ako nás neminie čas na prijatie výsledkov nášho vyšetrenia, ako nás neminie čas rozhovoru, ktorý mnohé zmení; ako nás neminie a vždy dobehne čas ťažkých rozhodnutí, či čas skúšky na škole, tak aj Pán Ježiš vedel, že Jeho čas nastal, aby vykonal, prečo prišiel na túto zem.

On vedel, kam ide – nebol obeťou okolností, neodkladal veci, predpovedá svoju smrť a hoci sa stretol s veľmi silným odmietaním svojich najbližších, vedome ide do Jeruzalema. Túto cestu nebral ako tragédiu, ale ako poslanie, ktoré mal splniť a naplniť. Dokonca pozval svojich učeníkov, aby prijali aj oni to neľahké, čo prichádza a nasledovali Ho.

Je to pozvanie aj pre nás – neodkladať skutočnosť a realitu. **Často vieme, čo je správne a čo máme urobiť.** Napr. vieme, že máme niekomu odpustiť; vieme, že máme niečo zmeniť; vieme, že niečo v našom živote nie je v poriadku; vieme, že sa potrebujeme uzmierniť... Koľkokrát sme to už odložili. Povedali si: „Ešte nie.“; „Neskôr budem viac pripravený/á.“; „Teraz nie je ten dobrý a správny čas.“ Žiaľ, niekedy ten čas a tá správna chvíľa už nikdy nenastanú. **Pán Ježiš nečakal na „lepší moment“.** On išiel, lebo prišiel **Boží čas.**

Často máme strach z odmietnutia. Bojíme sa toho, čo si o nás ľudia pomyslia; toho, že nás nepochopia; bojíme sa, že prideme o svoj komfort, vzťah, istotu... To, čo Pán Ježiš vedel s istotou, keď kráčal do Jeruzalema, bolo, že Ho odmietnu. No predsa sa rozhodol ísť na miesto, kde Ho čakala istá smrť. To, čo nám týmto rozhodnutím ukazuje, je, že **vernost' Pánu Bohu je viac než prijatie ľuďmi.**

Často máme nesprávny pohľad na utrpenie. Pre človeka je utrpenie problém, ktorý treba odstrániť. Alebo je dôkazom, že niečo nie je v poriadku. Podobne vnímali utrpenie napr. Jóbovi priatelia, keď mu ho vysvetľujú ako dôsledok jeho hriechnosti a nesprávneho vzťahu s Hospodinom. Veľakrát aj my dnes vnímame utrpenie podobne. Je to, pre mnohých kresťanov, dôkaz nevery človeka. Dôkaz jeho zlyhania, resp. otvorenia sa pre pôsobenie zlých, démonických síl. Nie vždy je to tak. Pán Ježiš vníma utrpenie ako súčasť cesty svojho života a tiež ako miesto, kde sa napĺňa Božia vôľa. A tým ukazuje aj nám, ako prijímať utrpenie.

A k tomu dodáva: „**Kto chce ísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž a nasleduje ma.**“ Svojím rozhodnutím ísť do Jeruzalema, hoci vedel, že Ho tam čaká odmietnutie a smrť, nehovorí len „**Idem!**“, ale On pozýva „**Pod' za mnou.**“

V tejto situácii, v tomto okamihu rozhodnutia, Pán Ježiš nehovorí len „**Pozrite sa, čo robím!**“ Obdivujte ma ako hrdinu. On hovorí „**Pod' te so mnou!**“ Práve toto pozvanie k nasledovaniu celkom mení situáciu i realitu života učeníkov.

Pretože ísť za Ježišom, prijať to rozhodnutie, vziať svoj kríž, neznamená len veriť. Znamená to s dôverou sa vydať na cestu, o ktorej viem, že nebude vždy jednoduchá a predsa môže byť víťazná. Znamená to v dôvere sa rozhodnúť prijať aj nepohodlie, odmietnutie, neistotu, strach a úzkosť, bolesť, i samotnú smrť. Práve v tomto rozhodnutí sa prejaví **vernost' Bohu za každú cenu**.

Nasledovať Pána Ježiša znamená 2 dôležité veci:

„**Zapriet' seba samého**“ - to neznamená prestať existovať, ani to neznamená vzdať sa samého seba. Znamená to: prestať stavať seba do stredu diania; prestať sa riadiť len tým, čo je pre mňa výhodné; prestať robiť rozhodnutia zo strachu alebo pohodlia. Je to tiché, ale radikálne rozhodnutie: „**Pane, nie moja vôľa, ale Tvoja vôľa nech sa stane.**“

„**Vziať svoj kríž**“ – čo neznamená vyhľadávať utrpenie. Ale prijať, že vernost' Pánu Bohu niečo stojí. Pre niekoho je to: rozhodnutie postaviť sa za pravdu, aj keď zostane sám; odpustiť, aj keď to bolí; zostať verný vo vzťahu, aj keď je to ťažké; priznať si pravdu o sebe, aj keď to nie je príjemné; prijať bolesť, smútok a chorobu a súčasť našej pozemskej cesty a ako priestor pre Božie konanie, aj keď je to ťažké. To sú naše „kríže“ dneška.

A tak dnes nestojíme len pred príbehom o našom Spasiteľovi, ktorý vedel, kam ide. Predovšetkým stojíme pred Jeho pozvaním. Pod', vykroč za mnou v dôvere, že aj ťažké veci života sú priestorom pre Božie víťazstvo.

„*Pod'. Nasleduj ma.*“ Nie s istotou, že všetko bude ľahké. Ale s dôverou, že nič z toho nebude zbytočné. Nie s garanciou pohodlia. Ale s istotou Božej prítomnosti. Pretože aj to ťažké, aj to, čo bolí, aj to, čomu by sme sa najradšej vyhli, je priestorom pre Božie víťazstvo a Jeho oslávenie sa. Amen.